

napsala
Iva Gecková

Jak to bylo
s panem
vlkem

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok

bambôok®

napsala
Iva Gecková

Jak to bylo
s panem
vlkem

ilustrovala
Bára Buchalová

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

Jak to bylo s panem Vlkem

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7226. publikaci

Ilustrace Bára Buchalová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Bára Buchalová

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2809-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-2877-3 (print)

Obsah

Samé jedničky	9
Přejít se dá všeho, i malin	14
Okenice za solidní cenu	19
Horác Vlk se představuje	24
Žádná katastrofa se nekoná	29
Mýdlus-pěnus-stop	33
Kouzelné lektvary	38
Čaj z veverčích drápků	44
Babiččiny pohádky	47
V našem lese je Vlk!	50
Babička rozumí všemu	54
Jen první sobotu v měsíci!	60
Lehce výbušná směs	64

V jedné vesničce zvané Šlehačková Lhota žije malá holčička. Jmenuje se Karkulka Červená a je to úplně normální obyčejná holka. Bydlí v domku se svojí maminkou a obě dvě často chodí navštěvovat babičku. Babička bydlí v malém útulném domečku za lesem, který se rozprostírá na jižním konci vesničky. Přes les se jako stužka vlní cestička, která celou trasu hodně prodlužuje. Kdyby vedla přes les rovně, ušetřili by si všichni nejméně půl hodiny času. Ale neznáme nikoho, komu by vadilo procházet se v tomto lese o trochu déle – je totiž pořád na co koukat. Les je to líbezný, plný vysokých statných smrků, jejichž huňaté větve se místy sklánějí až k zemi, takže si v nich hrají zajíci na schovávanou.

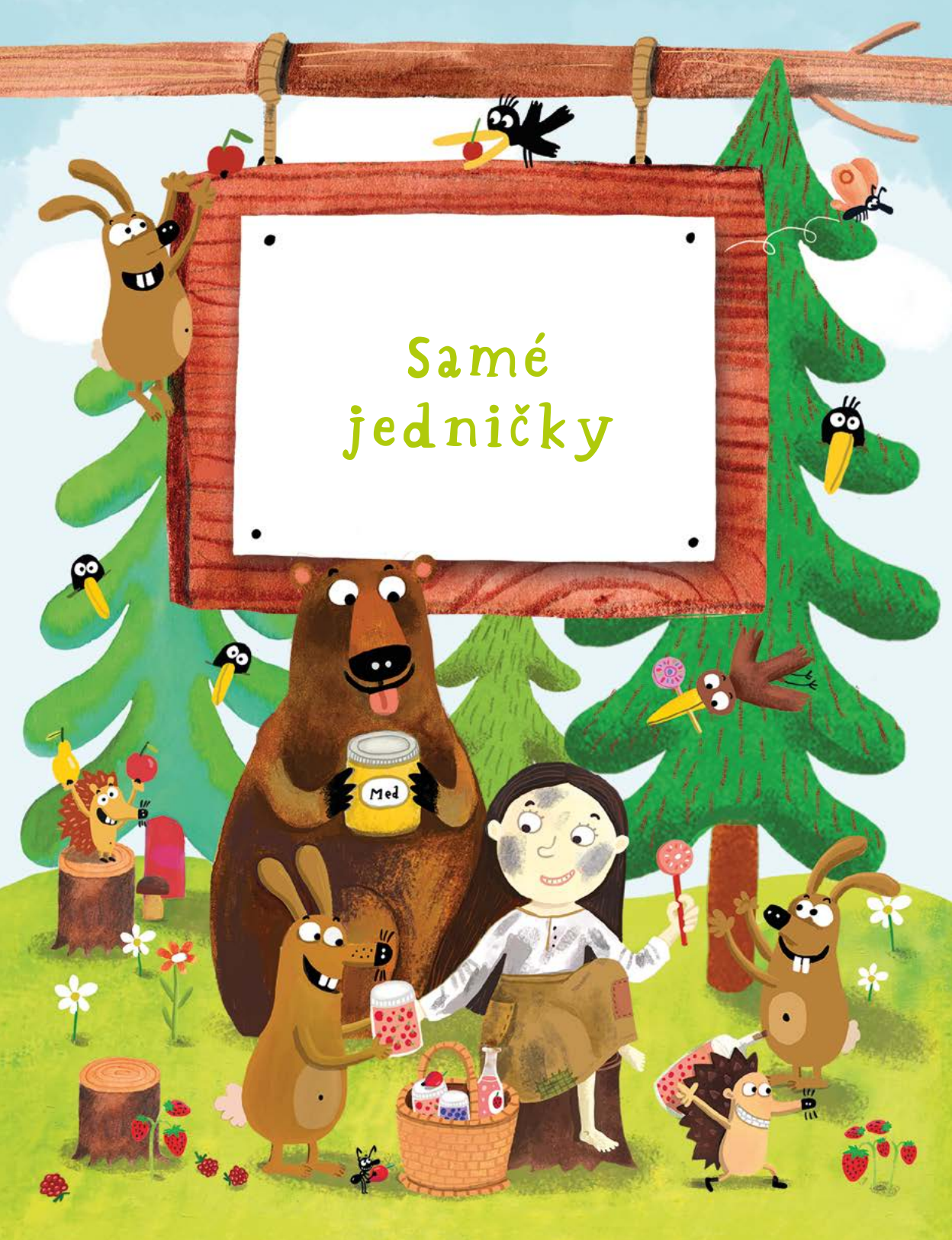
Lešem protéká průzračný potůček zvaný Bublák a na jeho březích roste kapradí vysoké jako sama Karkulka. Má zde spoustu vláhý a nikde jinde v lese se mu tak dobře nedaří. Karkulka má moc ráda, jak jí pod nohama na cestičce křupe suché jehličí, ve kterém se při pečlivějším hledání dají objevit kulaté hlavičky malých, sametově hnědých hříbků. Rostou tak rychle, že na zpáteční cestě už může do košíku sbírat pořádné hříby. Aby ne, je to totiž les kouzelný, stejně jako naše vyprávění...

Samé jedničky

Byl poslední červnový den a malá Karkulka Červená zrovna vyběhla ze školy. V ruce držela vysvědčení se samými jedničkami a chystala se ho ukázat mamince. Těšila se na prázdninové lelkování a vychutnávala si ten den, kdy dlouhé letní prázdniny doslova klepou na dveře. Rozloučila se se svou kamarádkou Růženkou Šípkovou, pro kterou přijel před školu velký zlatý kočár. Lokaj oblečený do vyšívaneho kabátce pomohl Růžence nastoupit a zavřel za ní dvířka.

„Ahóje hezký prázdniny! Co nejdřív tě přijedu navštívit! Anebo pro tebe pošlu kočár, Karkulko! Tátinek nechal na zahradě postavit velký bazén, můžeme se koupat od rána do večera,“ loučila se Růženka.

„Určitě přijdu, ale teď budu nějakou dobu u babičky. Tak já ti pak dám vědět, jo?“

Růženka nadšeně přikývla, kočí pobídl vraníky černé jako uhel a kočár vyrazil směrem ke krásnému zámku, kde Růženka bydlela.

Karkulka zvolna kráčela dlouhou ulicí až skoro na konec. Tady totiž měla její maminka svůj malinkatý obchůdek, kde prodávala džemy, marmelády, sirupy a masti, které sama vyráběla. Nakupovat k ní chodili všichni lidé z vesnice. Nejčastějším zákazníkem byla asi Popelka. Každou chvíli musela svým sestrám běhat tu pro masť na kuří oka, tu pro rakytníkový sirup na kašel, jindy zase pro borůvkovou marmeládu na palačinky.

Karkulka zrovna otevírala dveře do obchůdku, když se málem srazila právě s Popelkou.

„Jé, ahoj, Karkulko, dneska máte vysvědčení, že? Tak se pochlub!“ vybídla ji Popelka. I když byla o hodně roků starší než Karkulka, byly obě kamarádky.

„No zase samý, jako vždycky,“ ledabyle odpověděla Karkulka a dělala, že jí na známkách vůbec nezáleží. Ale ve skutečnosti se učila moc a moc ráda a dvojku dostala jenom jednu v životě.

„Jé, blahopřeju ti! Jsi šikula! Na, tady máš něco na zub,“ podávala jí Popelka velké malinové lízátko se šumivým práškem uvnitř. Dobře věděla, že takové má Karkulka nejraději.

„Děkuju,“ vzala si Karkulka lízátko, ale pak se zarazila. „A nebude ti chybět?“

Popelka jen mávla rukou. „Ále, mám toho tolik, že ségry ani nepoznají, že nesu o lízátko míň. Teď se pobláznily a chtějí všechno bio a eko a hrozně zdravý. No schválně, podívej se, kolik toho nesu domů!“ otevřela před Karkulkou velkou nákupní tašku. Karkulka uviděla maminčiny jahodové a borůvkové marmelády, malinovou zmrzlinu, jitrocelový sirup, vanilkový krém na odřené paty a spoustu dalších věcí. S výrobou některých pomáhala sama Karkulka. A ta si teď hvízdla.

„Páni, to snad nemůžou všechno sníst, nebo jo?“ zakroutila hlavou.

Popelka jen pokrčila rameny. „Tak já už poběžím. Ještě se musím zastavit pro špaldovou mouku a datlový sirup. Ten mám ráda do jogurtu,“ zašeptala kamarádce, zatahala ji jemně za copánek a odběhla do dalšího obchodu.

Karkulka konečně vešla do obchůdku a zvonek nad dveřmi zazpíval: „Cinky linky břinky tynky, vítáme vás u nás!“

Maminka vzhledla od pokladny, usmála se a vyběhla dcerce naproti. „Tak jaké neseš vysvědčení? Jsem strašně napnutá!“

„No, žádná sláva. Dvojka z matematiky a trojka z hudebky. Vždyť víš, že prostě neumím zpívat,“ chtěla si z maminky vystřelit Karkulka.

„To nevadí, Karkulko. Znamky stejně nejsou důležité. A když se budeme přes prázdniny té matematice věnovat, určitě se zlepšíš. S hudebkou nevím, jsi zkrátka asi po mně,“ uklidňovala ji maminka.

